

משיכה קוסמית כלפי איחוד – תסכול

שלום ידידי היקרים. היו מבורכים, כל אחד מכם. זרם כביר של כוח וברכות אלוהיות מחלחל אליכם¹ וזורם סביבכם ככוח רב עוצמה. היו מודעים לכוח זה, כווננו את עצמכם אליו, ואז תבחינו במציאותו. בעזרתו, הבנה עמוקה של הרצאה זו תאפשר לכם להתקדם עוד צעד בדרך למצוא את עצמכם.

יש משיכה [a pull, כוח שמושך] עצומה ביקום הנגלה שבו אתם חיים, ומשיכה זו היא חלק מהעיקרון היצירתי. היות שגם כל תודעה אינדיבידואלית הינה חלק מאותו עיקרון יצירתי, עשויה מאותו החומר למעשה, משיכה זו חייבת להתקיים גם בכל אינדיבידואל. היא מופנית/מכוונת כלפי איחוד, כפי שהמונח משמש בדרך כלל, אולם המונח מאבד את משמעותו עם הזמן. מהי המשמעות האמיתית של איחוד? מהו בעצם איחוד עם האל, או עם העצמי האלוהי? מה פירוש איחוד עם אינדיבידואל אחר? כיצד הדבר חל על האדם?

ראשית, המטרה של כל תוכנית האבולוציה היא לאחד תודעות אינדיבידואליות, שכן רק בדרך זו ניתן לחסל את הנפרדות. איחוד כההליך מוחי [cerebral], או עם אלוהים לא מוחשי, הוא לא ממש איחוד. רק קשר [contact] ממשי שיוצר אינדיבידואל אחד עם אינדיבידואל אחר משתית באישיות את התנאים הנחוצים לאיחוד פנימי אמיתי. לפיכך, המשיכה אל האחדות באה לידי ביטוי ככוח עצום המניע אינדיבידואלים אחד כלפי השני וגורם לנפרדות להיות כואבת וריקה. כוח החיים מורכב אם כן לא רק ממשיכה כלפי אחרים, אלא גם מעונג עילאי/הנאה עילאית. חיים ועונג/הנאה הם אחד. חוסר עונג/הנאה הוא עיוות של כוח החיים ונובע מהתנגדות לעיקרון היצירתי. חיים, עונג/הנאה, מגע/קשר [contact] ואחדות עם אחרים הינם מטרת התוכנית הקוסמית.

המשיכה כלפי איחוד, מטרתה להוציא אתכם מן ההתבודדות [seclusion]. היא בתנועה לעבר קשר והתמזגות [melding]. לפיכך, ההיענות למשיכה הקוסמית ממלאת באושר; היא מסעירה, ובד בבד, שלווה. עם זאת, התודעה האינדיבידואלית מתנגדת לכוח זה, מתוך הרעיון השגוי שהכניעה לו פירושה הכחדה. כך אתם מכניסים את עצמכם לעמדה פרדוקסאלית, שלפיה אתם מאמינים שהחיים מגיעים מהתנגדות לחיים. כתוצאה מכך אתם חיים בקונפליקט עמוק מאוד ששורשיו עמוקים יותר מן הסיבות הפסיכולוגיות שאתם חושפים תוך כדי חקירה-עצמית.

כל הסיבות האלה הן תקפות כשלעצמן, ככל האמור בהן [as far as the go]. הן יכולות לנבוע מחוויות ילדות שליליות, מפרשנויות מוטעות של אירועי ילדות, מפגיעות ופחדים שלא הבנתם כראוי ולא הטמעתם. יש לחקור כל זאת על מנת להגיע אל, ולהתמודד עם, קונפליקט אוניברסאלי עמוק יותר, מטפיזי – הקונפליקט שעליו אני מדבר. הקונפליקט קיים משום שאת המשיכה לא ניתן לחסל. היא הכוח האבולוציוני עצמו, המציאות בתוך כל מה שחי ונושם. היא מחלחלת לכל חלקיק קיום וחיבת לפיכך להתקיים גם עמוק בנפש שלכם, בין אם אתם מודעים לכך או לא.

הקונפליקט נובע מפחד מהמשיכה הזו ומהתנגדות לה; האישיות יוצאת נגד הזרימה הטבעית. המידה שבה כוח החיים שקול בעיניכם, במודע או שלא במודע, להכחדה, היא המידה שבה אתם נאבקים כנגד החיים עצמם. זוהי הסיבה העמוקה ביותר לתפישות השגויות שלכם, לפחדים ולאשמות הכוזבים, לשליליות ולהרסנות. עמוק בפנים אתם יודעים שאתם לא נותנים אמון בכוח הרוחני הגדול ביותר ולפיכך בחיים עצמם. חוסר האמון יוצר אשמה עמוקה שלעתים קרובות מתבטאת על פני השטח כאשמות לא מוצדקות שאינכם יכולים לוותר עליהן.

הקונפליקט גם מתבטא בפחד מהאינסטינקטים העמוקים ביותר שלכם, עד שלעולם אינכם יכולים להירגע ולא לעמוד על המשמר בנוגע לעצמכם. היות שאתם חלק מהחיים שאינכם נותנים בהם אמון, אתם חייבים שלא לתת אמון גם בעצמי הפנימי ביותר שלכם עצמכם. זו הסיבה מדוע אנשים מתעקשים על החלוקה של גוף ורוח ומדוע התפיסה הדואליסטית מונצחת מדור לדור. נדמה שאתם מוצאים את ישועתכם בעצם החלוקה הזו, משום שדרכה אתם יכולים להצדיק את דחייתו של עיקרון החיים הבא לידי ביטוי בתוכם. כך אתם מתייגים את מה שמפחיד אתכם כשגוי ורע, בעודכם טוענים שהתכחשות לעצם הטבע שלכם היא דבר נכון וטוב. אתם מצדיקים עמדה אירציונלית [לא הגיונית] זו על ידי הצבעה על הביטויים המעוותים ביותר של עיקרון החיים, של זרם העונג/הנאה, כאילו היו הוכחה לכך שהוא רע. כבר מאות בשנים אנשים מטיפים לכך שהגוף הוא חוטא, בעוד הרוח אמורה להיות ההפך מהגוף ולכן טובה.

אין זה נכון שכל הקשיים שלכם נובעים מתפיסות מוטעות אלה, שאותן אתם מקבלים כאמת הרוחנית הסופית. נכון יותר לומר שתפיסות מוטעות אלה נובעות מן הקונפליקט הרוחני העמוק שדוחף אתכם להאשים את עיקרון החיים הכביר כאילו היה ההפך ממה שהוא באמת.

¹ Is permeating you – התרגום התקני הוא "מחלחל לתוכם" או "מפעפע בכם", אבל הפירוש האמיתי הוא "ממלא כל תא בגופכם".

שימוש לרעה בכוח רב עוצמה זה אינו מעיד בשום אופן על קבלת כוח זה ועל אמון בו. זו רק וריאציה של המאבק המתפתח כאשר אדם מתנגד לחיים באמצעות הטבע שלו עצמו. חלק בכם נע כלפי אחרים ומקבל את האינסטינקטים והטבע שלכם, אבל צד אחר מתכווץ ונרתע מהתנועה הזו. מחסור [deprivation], ריקנות, חוסר משמעות ותחושת בזבוז מתפתחים בעקבות זאת. אתם עשויים אז לפצות פיצוי-יתר [overcompensate] באמצעות התעללות [misusing] עיוורת ומרדנית בכוח החיים שלכם. דבר זה מוביל אתכם לחוויות נטולות הנאה ומצדיק לכאורה את תחושת האי-נכונות [wrongness, עוול] והסכנה שאתם חשים. באמת יש כאן סוג של קונפליקט לחיים ולמוות.

קונפליקט זה מתבטא אחרת אצל כל אינדיבידואל, אבל דבר אחד ניתן לומר בוודאות: ככל שהקונפליקט בין כניעה ובין התנגדות לכוח הקוסמי גדל, כך גדל היקף הכאב והבעיות שלכם.

אם אינכם יכולים להרשות לעצמכם לזרום בחופשיות עם הזרם הקוסמי ברמה העמוקה ביותר בהווייתכם, אתם נאלצים לעוות את הזרם הקוסמי שבתוככם. היות שאתם מתנגדים לכוח הקוסמי ולא נותנים בו אמון, והיות שהכוח הקוסמי מתבטא גם בתוככם, אתם לא נותנים אמון בעצמכם. אבל כדי לתת אמון בעצמכם ובטבע הפנימי ביותר שלכם, עליכם לתת אמון תחילה במשיכה כלפי איחוד. לפיכך, כשאתם מפרידים את הטבע מהעיקרון האלוהי, או את הטבע הפנימי ביותר שלכם מאמון רוחני, אתם עסוקים בטעות הגדולה ביותר, שמובילה לבלבול הגדול ביותר. שכן איך יכול הטבע, כולל עומק הטבע שלכם עצמכם, להיות מנוגד לתוכנית האבולוציונית האלוהית?

במאבק זה, משיכת-הנגד היא זו שיוצרת שכבות המצדיקות לכאורה את חוסר האמון שלכם בעצמי האינסטינקטואלי. רק האומץ לחקור את השכבות האלה בתוך עצמכם יוביל אתכם אל הליבה המהותית שלכם/אל ליבת הבסיס שלכם/ ואל האמת אודותיה, שהיא ראויה לאמון מלא². אך את זה, כפי שאמרתי, ניתן לחוות רק כאשר המשיכה העמוקה מצידם של הטבע, של האבולוציה ושל העיקרון היצירתי נעשית מובנת. ההבנה האינטלקטואלית, אף שהיא מועילה בהתחלה, היא פחות חשובה מן ההבנה האינטואיטיבית, שכן רק הבנה אינטואיטיבית תאפשר לכם לפוגג קונפליקט זה.

הקונפליקט דוחס [congests, "תוקע"] את הכוח היצירתי, שעולה בקנה אחד איתכם ועם גורלכם. אף שאתם חוסמים את המשיכה ומתנגדים לה, בכל זאת אינכם יכולים להתחמק ממנה; היא תמיד מובילה לקשר [contact] עם אחרים. פחד חזק מקשר כזה מוביל אינדיבידואלים מסוימים להסתגר [withdrawing] באופן זמני. כמובן, הסתגרות יכולה לבלוש צורות רבות: היא יכולה להתבטא בחיכם ובהתנהגותכם החיצוניים, אך היא גם יכולה להתבטא בצורה סמויה הרבה יותר. כלפי חוץ אתם עשויים להיכנס לקשרים, אולם מבפנים אתם נותרים חסרי מעורבות, מבודדים, נפרדים. בידוד זה אינו יכול להשתמר לאורך זמן, משום שבסופו של דבר הוא הופך לבלתי נסבל. שום דבר שמתנגד לעיקרון החיים אינו יכול להשתמר לנצח. אחרי הכל, עיקרון החיים מייצג את המציאות האולטימטיבית, והפחד ממנו מבוסס על אשליה. אשליה לא יכולה להשתמר עד אינסוף. החרדה הנובעת מאשליה יכולה להתחסל רק כאשר מבינים ומכבדים את הקונפליקט העמוק הזה וכאשר אתם מרשים לעצמכם להגיע סוף-סוף להרמוניה עם העיקרון היצירתי.

אפילו כשההתנגדות היא גדולה, המשיכה כלפי קשר [contact] והתמזגות [melding, היתוך] עם [אדם] אחר חייבת להישאר, כי היא עובדת יסוד בבריאה. אולם משיכת-הנגד, על הפחד שבה, חוסר האמון ורגשות הרסניים אחרים, חייבת אז ליצור קשר שהוא שלילי. כל בני האדם חווים משיכת-נגד במידה מסוימת, אפילו אינדיבידואלים מעוררים [integrated] ובריאים יחסית. אך הבה ניקח את האינדיבידואלים שמשיכת-הנגד אצלם היא חלשה יחסית ושאישייתם בעיקרה מאשרת את החיים ואת האינסטינקטים העמוקים שלהם עצמם, ולכן אישייתם משוחררת יחסית מקונפליקט. הקשר שלהם עם אחרים יהיה יחסית מאושר ולא בעייתי. עיקרון ההנאה שלהם יצור הדדיות, אהבה אותנטית והנאה עילאית. בה במידה שההתנגדות למשיכה הקוסמית יוצרת מחסומים ומסיטה את הזרם הקוסמי ממסלולו, קשר שלילי ומכאיב חייב להתפתח. עיקרון ההנאה יוצמד לסיטואציה שלילית, תולדת חוויות הילדות. דבר זה הופך את ההגשמה לבלתי אפשרית משום שחוויות ההנאה תמיד מאוימת מהשליליות שהוצמדה אליה. האינדיבידואל הופך כך לקש חסר-ישע בין שתי המשיכות, ונדחף להיכנס לקשר כואב. כך המשיכה כלפי קשר, והפחד ממנו, שמתבטא בהתרחקות מקשר, נוכחים שניהם. זה האחרון מוליד שתי תגובות מגננה בסיסיות: או את הרצון לפגוע או את התחושה של היפגעות, שהם תוצר לוואי בלתי נמנע של הקשר. היות שעיקרון ההנאה תמיד נותר כאלמנט בזרם החיים, הוא בהכרח נצמד לקשר כזה בצורה מעוותת.

ההנאה המגולמת בכוח הגדול ביותר בחיי אנוש אינה ניתנת לחיסול, אך היכן שכוח זה מתעוות, ההנאה הופכת לשלילית. היות שקשר נתפס כדבר פוגע, ההנאה מתבטאת או בלפגוע או בלהיפגע, במידה גדולה יותר או פחות; הקשר בין פגיעה להנאה מוליד מעגל קסמים שלילי: ככל שעיקרון ההנאה שבמשיכה הקוסמית מתבטא בצורה כואבת יותר, כך גדלים הפחד, האשמה, הבושה, החרדה והמתח. ההתנגדות גדלה, הקונפליקט מתגבר, ומעגל הקסמים השלילי נמשך.

² במקור כתוב: ... will lead you to the truth of your underlying core, which is wholly trustworthy

הבעיה האבולוציונית שניצבת בפני כל הוויה מודעת היא לפיכך להבין עמוקות ולחוות את מעגל הקסמים השלילי הזה בלי להעריך לא נכון את הקישור השלילי בין קשר [contact], לכאב ולעיקרון ההנאה. עליכם להסתכל מעבר לזה באמצעות התחייבות לחפש מתוך עמדה פתוחה את טבעכם העמוק ביותר. אל תבלבלו בין הרגשות השליליים שאתם פוגשים בהתחלה לבין המציאות האולטימטיבית של חייכם האינסטנטואליים.

השכבה של הרסנות, אנוכיות ועיוורת, חוסר יושר, וכן הצמדתו המבישה של עיקרון ההנאה לסיטואציות שליליות, שכבה זו איננה טבעכם העמוק ביותר. היא רק הדגמה, רק תוצאתו של קונפליקט ספציפי זה, ידידיי. אינני יכול להדגיש זאת במידה מספקת, שכן כאשר אתם לא נותנים אמון בטבעכם הפנימי ביותר, גם אינכם נותנים אמון ביקום הרוחני כולו. האחד לא יכול להתקיים בלי השני.

מגיעה נקודה בנתיב אל השחרור שבה יש לתקוף את הבעיה משני קצותיה: רק כאשר יש לכם אומץ וכנות להתייבב מול מה שאינכם אוהבים בתוך עצמכם, רק אז באפשרותכם לגלות שעצם האנרגיה והחומר של עמדות אלה הם במהותם בונים וראויים לאמון. הבנה זו יכולה להמיר [convert] אותם. כתוצאה בכך, תהליכי החיים יהפכו להיות ראויים לאמונכם, בלי צורך להתנגד להם יותר. לעומת זאת, כשאתם שוקלים את האפשרות שהתהליך היצירתי כולו הוא ראוי לאמון, אתם תפתחו את האומץ והכנות להתעלות מעל למחסומים שמעוותים את האנרגיה היצירתית ואת החומר האלוהי ולהמיר אותם מחדש לכלל יצירתיות.

בלתי אפשרי לבטוח [לתת אמון] באלוהים, לבטוח בחיים, לבטוח בטבע, אם האדם אינו נותן אמון באינסטינקטים העמוקים ביותר שלו עצמו. שכן מהיכן מגיעים אינסטינקטים אלה? אינסטינקטים אלה לא ניתן למחוק [לחסל], וגם לא להכחיש, לעקור משורש או להחליפם בכוח באלמנטים זרים שיהיו יותר לטעמה של נשמה מפוחדת. המוצא היחידי הוא להבין שהאינסטינקטים הפנימיים ביותר הם טובים, אם לא מתערבים ומפריעים להם; הם חלק מהכוח האלוהי ביותר וכלל וכלל לא עוינים צמיחה רוחנית. זוהי אחת הטעויות הטראגיות ביותר של האנושות, משום ששום דבר לא מעכב את התוכנית האבולוציונית במידה כה גדולה כמו תפישה שגויה זו, שבה מחזיקים אינדיבידואלים בעלי כוונות טובות ונאורים למדי מכל בחינה אחרת. אינסטינקטים אלה יוכיחו את עצמם כנושאי אור כאשר לא שופטים אותם לרעה, לא מכחישים אותם ולא מנתקים אותם ממקורם האלוהי בתוך דואליות מלאכותית שמניחה מראש שהם רעים ומתייחסת אליהם כאל ניגודם של החיים האלוהיים, או של החיים הרוחניים.

אתם יכולים להגיע לזה רק כאשר אתם מבינים זאת וכתוצאה מכך חדלים לפחד ולהילחם נגד עצמכם, נגד האינסטינקטים שלכם, נגד גופכם, נגד טבעכם – ונגד הטבע כפי שהוא. זהו מאבקה הגדול של האנושות, וברגע שכל המנהיגים הרוחניים יבינו זאת, המאבק האישי של כל אחד יקבל מכך סיוע נכבד. אי ידיעת הדבר והמשך המעורבות העיוורת שלכם במאבק אינם מניחים לכם לזנוח את נפרדותכם. כך אתם חוסמים את עצמכם מלהשלים את גורלכם/ייעודכם הרוחני. אתם מונעים מעצמכם לכרות שלום עם האינסטינקטים הפיזיים והאמוציונליים הפנימיים ביותר שלכם. השלום בין הגוף לנשמה הוא תוצר בלתי נמנע של מימוש-עצמי. טעות היא להאמין שהגוף יכול פשוט להישאר בצד בפרויקט האינטגרציה הגדול. כאשר הגוף מושל לפני התחוללות האינטגרציה, האינטגרציה נותרת בלתי גמורה.

זהו קונפליקט כה עמוק ואוניברסלי, עד שלעתים קרובות האינדיבידואלים המוארים ביותר, המפותחים ביותר והבלתי משוחדים [נטולי דעות קדומות] ביותר מכל בחינה אחרת מרגישים לא בנוח כשהם פוגשים אותו בתוך עצמם. גם אם אינכם נשמעים לדעות צרות-מוח ומכחישות-חיים, החרדה הפנימית העמוקה שנובעת מקונפליקט זה גורמת לכם לעזור את עצמכם למתרחש בתוכם פנימה. בכל פעם שהאומץ שלכם מתערער לנוכח הקונפליקט, כשהקונפליקט מתבטא במערומוי עמוק בנבכי העצמי, אתם נותרים מבודדים במידה מסוימת. אתם נותרים מעורבים בשליליות כואבת ומפוצלים בתוך עצמכם, עד אשר התקדמות האבולוציה שלכם מביאה אתכם לנקודה שבה כבר אינכם פוחדים מהזרם הכביר שאתם חלק ממנו ושהוא חלק מכם, ושמוביל אתכם לעבר אחרים וממוסס את חומת הנפרדות וההגנה. אתם תגלו אז שלא רק שאינכם מאבדים את האינדיבידואליות שלכם, אלא בדיוק להפך: אתם מתרחבים ונעשים יותר אתם עצמכם.

עתה ברצוני לדון במאפיין בולט של האישיות האנושית, שנראה חסר משמעות יחסית, רק פסיכולוגי ותו לא, אבל יש לו משמעות עמוקה וקשר עמוק למשיכה כלפי איחוד, שעליהם אצביע בהמשך. המאפיין שעליו ברצוני לדבר הוא תסכול. כמו כל העמדות האנושיות, ניתן בקלות לעוות את התסכול לשני ניגודים, שניהם הרסניים במידה שווה. ידוע לכל שחוסר יכולת לשאת תסכול מהווה הפרעת אישיות חמורה ופוגם באופיו של האדם. כאשר תסכול לא מטופל נכונה, הוא ממיט כאב על העצמי ועל אחרים. התכונות שמפריעות לאדם להתמודד עם תסכול הן חמדנות, מרוכזות בעצמך, עיוורון ופחד. אדם שמאמין על עצמו שהוא מואר בלי להיות מואר באמת, מעמיד פני מוותר, קדוש מעונה ומתנזר, כדי להימנע מלחשוף את התכונות השליליות. הוא חושב כי בדרך זו יוכל ללמוד את העמדה הגדולה והחשובה של רגיעה פנימית.

כלל לא נכון לומר שהחלופות היחידות הן התעקשות עזה, דרישות קשיחות או ויתור על אושר והגשמה. שני הקצוות הם גויים באותה המידה, מובילים לתוצאות דומות מאוד ונובעים מאותה בעיה בסיסית. עמדה שגויה כלפי תסכול היא מזיקה מסיבות ברורות; היא פוגמת במערכות יחסים, בכבוד-העצמי ובשלום הפנימי.

אדון עתה בתסכול ביחס לעיקרון ההנאה/עונג [the pleasure principle]. תינוק, בשאיפתו אל העונג, אינו מסוגל בעיוורונו לסבול תסכול, משום שהוא מתעלם מאפשרויות עתידיות. כאשר הנפש [psyche] לא מצליחה להתבגר, העמדה הזו [התינוקית] נמשכת, ומתפתחת סתירה לכאורה: ככל שיכולתו של האדם לשאת תסכול פוחתת, כך הוא חווה פחות עונג/הנאה. אנשים שהם נוקשים בעיקשותם מאבדים את ההנאה שהם שואפים אליה, אם משום שהשאיפה עצמה הופכת את השגת ההנאה לבלתי אפשרית, או משום שגם כשהם מצליחים, מצבם הפנימי הופך את ההנאה לבלתי אפשרית. אנשים כאלה אינם יכולים להשיג את מבוקשם. כדי להרגיש הנאה אמיתית, מצב פנימי רגוע הוא הכרחי. חייב לשרור אקלים פנימי גמיש, שמייצר עמדה מאשרת-חיים, חיובית, אינקלוסיבית [כזו שכוללת את הכל ואת כולם]. אדם שכלפי פנים או חוץ מתמרד נגד דחיית סיפוקים הוא אדם כועס, אקסקלוסיבי, שלילי, מתוח ועקשן. כל התכונות האלה מביסות את עיקרון החיים ואת זרם ההנאה. זוהי טעות אנוש להניח כי מה שאתם רוצים הוא חשוב יותר ומפיק יותר הנאה מאשר הלך הרוח [מצב התודעה] שלכם.

כשאינכם מבינים נכונה את החשיבות של היכולת לשאת תסכול, אתם מאמצים, במסווה רוחני כביכול, תגובות מעוותות, כגון קדוש מעונה, התנזרות וויתור, והופכים את ההנאה לבלתי אפשרית. במקומה נכנסים רגשי חוסר תקווה ובזבוז. היות שהנאה היא תוצר לוואי של הזרם הקוסמי, אי אפשר בשום אופן לייחס לה חוסר חשיבות. אולם התגובה המעוותת השנייה לתסכול, התעקשות ונוקשות מתוך עמדת "לעשות או למות", גם היא מוטעית באותה המידה.

רק כאשר אינדיבידואלים לומדים להרפות [to let go], להרשות לעצמי לדחות [postpone] לאחר כך את מה שאתם רוצים ברגע זה, אך בלי לוותר על הגשמה, אז ורק אז מתבסס האקלים הנחוץ לאפשר לזרימה הקוסמית להימשך. במילים אחרות, הכל חייבים לשאוף אל החוויה הפנימית של להרפות ולהירגע. אין זה אומר לוותר [על משהו] לנצח, אלא להירגע לתוך ההנאה באמצעות כוחה של הרפיה עדינה [the power of gentle letting go]. המילים שלי יישמעו מעורפלות או אפילו סותרות אם מעולם לא חוויתם הרגשה זו. אך אלה מכם שחוו שמץ מזה פה ושם, הם יתפסו את הכוח הטמון במה שאני אומר ויעשו שימוש מודע ומכוון במידע הזה.

מכל דבר ניתן להרפות בעדינות באופן זה, בכל רמות הקיום. ניתן להחיל זאת על כל משאלה קטנה או גדולה, על כל הגשמה שאתם רוצים. אם אתם מרגישים מתוחים מבפנים ואינכם מוכנים להירגע לתוך עמדה נבונה, חיובית, סבירה וענווה, בלי לחדול לשאוף להגשמה מלאה, אתם מפרידים את עצמכם מהרגשה טובה. אולם לעתים קרובות הפיתוי הוא גדול להישאר במצב המתוח, שכן כעס ורחמים-עצמיים מציעים סיפוק תחליפי. האגו חייב להשקיע את המאמץ הפנימי הבונה ביותר שהוא מסוגל לו כדי להרפות מהמצב המתוח. מאמץ נקודתי זעיר הוא כל הנחוץ לכם לעתים קרובות. היתר מתרחש מעצמו בעקבות זאת, והאגו נסחף על ידי הכוחות הפנימיים שהופעלו בתהליך. ברגע שהמתח נזנח, ההנאה מגיעה. הגמישות להירגע אל תוך מה שיש, אפילו אם מה שיש כרגע אינו מה שאתם רוצים, חייבת להביא לכם בסופו של דבר את מה שאתם רוצים – תחילה, על ידי ההרגשה הטובה שהגמישות נותנת לכם לגבי עצמכם, ועל ידי כך שהיא מכניסה אתכם להרמוניה עם התנועה הקוסמית שבתוך הנפש [psyche] שלכם. בהמשך, הדבר שאתם רוצים יגיע גם הוא; הוא חייב להגיע, כעניין שבשגרה, בהתאם לחוק הסיבה והתוצאה.

אקלים זה הוא חיוני לכם כדי לבסס את הידיעה הפנימית שכל ההגשמות הן שלכם בפרטנציה, ויכולות להיות שלכם בפועל באמצעות ידיעת הדבר. אך רק כשאתם יודעים את הדבר באווירה של להרפות, של הירגעות, יכולות המשאלות שלכם להתגשם. כשאתם נמצאים במצב של "אני חייב להשיג את זה", הן לא יכולות להתגשם. המתח עצמו עוין את ההרמוניה הנחוצה, בעלת הפרטנציה להגשמה.

אלה רעיונות שלא קל לתפוס בשמיעה ראשונה. הם ידרשו מכם לא רק מחקר, אלא גם לראות איך אתם עצמכם מתוחים מבפנים, שמא לא תקבלו את מה שאתם רוצים. או שאולי אימצתם את הקצה השני: ויתור. זהו רק הצד השני של אותו המטבע. כשאתם רואים תנודה באחת העמדות האלה או בשתיהן, אתם יכולים להמשיך ולנסות להגיע לחוויית ההרפיה [the experience of letting go], להירגע לתוך העונג שבלהרפות. מעט מעט, אתם תסירו את החסימות שמכווצות אתכם.

נושא התסכול קשור ישירות לנושא הראשון שלנו. כשאתם חוסמים את זרם העיקרון היצירתי שמביא אתכם אל העונג העילאי של הווייתו על הנפרדות, אתם מתסכלים את עצמכם ברמה החשובה ביותר בחיים. אם לא כך היה, לא הייתם צריכים לפחד אף פעם מתסכול, מאי הגשמה או מריקנות. היות שאתם פוחדים מהזרם הקוסמי וחוסמים את הגשמתו, אינכם יכולים שלא לחוות את הפחד מפני אי הגשמה. חוסר יכולת לסבול תסכול נובע למעשה מפחד מפני אי הגשמה. פחד מאי הגשמה קיים ביחס מדויק להתנגדות שלכם להגשמה. אלה הם קישורים [connections] חשובים לאין שיעור.

הם חלים על כל דבר בחייכם; בראש ובראשונה על הנושא הגדול של איחוד קוסמי עם אדם אחר, על מתן אמון באינסטינקטים העמוקים שלכם עצמכם והיענות להם, ובעקבות זאת לחוות את מצב האושר הנשגב ביותר. הם גם חלים על

סוגיות מנטליות ועל הישגים בחיי היומיום. החוויה התכופה של פחד מכישלון נובעת מן הפחד מהצלחה. ההצלחה נראית מסוכנת משהו, ככל סוג אחר של שמחה. פחד משמחות קטנות הוא ביטוי פחות/מינורי של הפחד מהשמחה הגדולה/מאגורית. כשאנידיבידואלים פוחדים מהגשמה, הם חוסמים אותה, כדי לפחד בצדק מאי הגשמה. כתוצאה מכך, הם אינם יכולים לשאת את הריקנות, והם נאבקים נגד כל תסכול שהוא. הדרישה הנחרצת לסיפוקים מידיים אומרת, "אני רוצה להיות שמח ולהרגיש טוב בלי שאצטרך לבטוח ביקום ולמסור את עצמי לידי". זה בלתי אפשרי לחלוטין, כמובן. התסכול לא היה מהווה בעיה אם הזרם הקוסמי היה מובן ומקובל על האדם, ואם האדם לא היה פוחד מטבעו הפנימי ביותר ומתנגד לו. נסו, ידידי, להרגיש דברים אלה בחייכם האישיים ועבדו איתם.

ענה, האם יש שאלות בנושא זה?

שאלה: אני לא לגמרי מבין. מהי אותה משיכה פנימית שאתה מדבר עליה?

תשובה: זו משיכה אל אינדיבידואל אחר, אל ביטוי האינסטינקטים שלכם, אל מיזוג [אינטגרציה] האינסטינקטים עם המיינד המודע שלכם, עם המושגים שלכם, ועם קבלתכם את החיים, את העצמי ואת האחרים.

שאלה: דנת במשיכה הקוסמית שהופכת לשלילית באינדיבידואל בתקופה מסוימת בהתפתחותו. התוכל להסביר יותר? תשובה: כשאנשים מתנגדים למשיכה הקוסמית ונאבקים בה, מתעורר קונפליקט. המשיכה הקוסמית תמיד נשארת חזקה יותר ממשיכת-הנגד, היות שהמשיכה הקוסמית היא כוח עיקרי [primary force] בעוד המאבק נגדה הוא משני ומולבש מבחוץ [superimposed]. כך שאתם עדיין נמשכים אל [יצירת] קשר [contact]. אולם משיכת-הנגד שלכם שוללת את הכוח העיקרי, כך שהשלילה מתרכבת עם [combines with] הכוח המקורי, וקשר שלילי מתפתח. הקשר שמתרחש בפועל מבטא את המשיכה כלפי אחרים; הכאב שמתעורר מכך מבטא את משיכת-הנגד. בה במידה שאתם פוחדים מן המשיכה הקוסמית וגורלה/ייעודה, אהבה – שיכולה לגדול רק באקלים של חוסר פחד – חייבת להיעדר מהקשר. הפחד מייצר הגנות, פגיעות, כעס – כל אלה נכנסים לקשר ומתרכבים עם עיקרון ההנאה.

הדבר עשוי להתבטא בכל רמה באישיות. קשר שלילי שמתבטא ברצון לפגוע מוצא את ביטוי בקנטרנות [quarrelsomeness, רצון לריב], בעוינות ובתוקפנות. ברמה המינית, אינדיבידואל כזה הוא סדיסטי. קשר שלילי שבא לידי ביטוי בלהיפגע, מתבטא בנטייה להיות מנוצלים; תמיד תצליחו להציב את עצמכם בעמדת נחיתות; אתם תיחדפו לדפוס התנהגות מזיקים. ברמה המינית, אינדיבידואל כזה הוא מזוכיסטי. עכשיו, כמובן, אף אחד הוא לא פשוט האחד או השני; שני האלמנטים תמיד מיוצגים באישיות, אך רק אחד מהם עשוי להיות דומיננטי על פני השטח. לדוגמה, רק משום שאתם פוחדים מהאכזריות שלכם, מהצורך שלכם לשאוב הנאה מלפגוע באחרים, אתם עשויים להפוך זאת ולכוון זאת כנגד עצמכם. היות שכל זה מתרחש ברמה עיוורת ולא מודעת, אינכם יודעים מה אתם עושים; אינכם יודעים איך אתם נדחפים [לכך], כך שאינכם מסוגלים לעצור את התהליך ההרסני.

הרצאה זו נועדה לעזור לכם להבין שהמבנה הפסיכולוגי שלכם, מקורו עמוק הרבה יותר ממה שנהוג להניח. המקור הוא קונפליקט עמוק [profound], מטפיזי בתוך כל בני האדם. כאשר אתם תופשים וחווים זאת, הרבה יותר קל להסיר את העיוותים הפסיכולוגיים שנראה כי מקורם בחיים אלה. מצד שני צריך גם להבין שהמאבק הקוסמי לא יכול להיעשות מודע, אפילו לא במעורפל, אלא אם כן אתם רוכשים תובנה ניכרת ומודעות ללא-מודע שלכם.

נתתי לכם נושא שבעזרתו אתם שוב יכולים, אם תבחרו לעשות כן, לחדור לעומק העצמי הפנימי ביותר שלכם. עשו בכך שימוש, חקרו את הנושא; אל תפחדו מהעצמי העמוק ביותר שלכם. בריחה מהעצמי העמוק ביותר שלכם היא טראגית משום שאתם ממיטים על עצמכם הרבה מאוד כאב לא הכרחי. דבר לא יכול ליצור כאב רב כל כך, כמו בריחה מן העצמי. אין לכם ממה לפחד, שום דבר שהוא. תמיד התבוננו עמוק לתוך עצמכם, בלי מגננה, בלי חרדה. וכלל שתרבו להסתכל אל תוך עצמכם, כך תהיו מצוידים טוב יותר לבנות קשר עם אחרים. ככל שתרבו לברוח מעצמכם, כך חייב הקשר עם אחרים להיות שטחי יותר, מרגיז או לא מספק.

היו בשלום, ידידי, היו מבורכים, היו באלוהים!

נערך על ידי ג'ודית וג'ון סאלי